

levendig aandeel in de Brielsche feestviering van 1872. Hij schonk aan het asyl voor oude zeelieden een som van *f* 50.000 en stond een prachtige collectie etsen en gravures, waaronder zich de boven vermelde portretten van Houbraken bevonden, aan de gemeente in eigendom af. Hij had ook als het ontwerp van een monument een krijgshaftigen Watergeus afgebeeld. In die dagen was de schrijver dezer regelen met V. H. in aanraking. Hij wilde dat ik den strijd tegen de karakterlooze nimf zou aanbinden. Aan dien wensch werd door mij gevolg gegeven. De polemiek werd met eenige artikelen in het *Leidsche Dagblad* geopend en later in een vlugschrift: „de Brielsche waternimf en de aesthetiek”, bij den boekhandelaar van Stockum in den Haag verschenen, voortgezet, toen de heer Koelman zich in een lijvige brochure tegen de aanmerkingen en aanvallen had trachten te verdedigen. Ik moet er bijvoegen, zonder eenig resultaat, want de nimf is, zij het dan ook in gebrekkigen vorm, verzezen. In het tijdschrift „de Gids” is deze strijd, met de noodige documenten toegelicht, nog onlangs breedvoerig beschreven.

Er is nog eene bizonderheid in V. H.'s leven, die ter wille der volledigheid hier moet vermeld worden. Het verlangen naar een decoratie is de cauchemar zijner laatste levensjaren geweest. In de voorrede van den schetsbundel „Hier en daar” in 1864 uitgegeven, schrijft hij het volgende: „een lintje toch zal altijd de schoonste en waardigste belooning blijven, die de Staat voor een verdienstelijk leven of voor een buitengewoon verdienstelijk feit of werk schenken kan. Waarom? Juist, omdat het slechts een lintje is.” In zijn „Krijtkrabbels” heeft hij op zeer scherpe wijze de onverdiende decoratiën gehegeld. De ambtenaren en militairen vinden bij hunne rangverhooging door een ruimere bezoldiging en een verhoogd pensioen reeds hunne belooning, waarom moeten zij wegens hun plichtsvervulling nog met een eereteken begiftigd worden? Wat blijft er dan over voor hen, die zich op een andere wijze voor het land hebben verdienstelijk gemaakt, indien men hun nog een openbare onderscheiding of een weinig eer misgunt?

Bij zijn zeventigjarig jubilé werd hem een album aangeboden waarin alle leden onzer koninklijke familie, alle toenmalige ministers en een groot aantal beoefenaars van kunsten en wetenschappen hun naam hadden geschreven. De Leidsche studenten en de stad Brielle waren door afzonderlijke bladen vertegenwoordigd. Hij weigerde dit huldeblijk, dat geruimen tijd op het gemeente-archief te Arnhem gedeponneerd bleef, in ontvangst te nemen, zoolang de regeering met de officieele erkenning niet was voorgegaan. Het werd hem eerst veel later, zonder eenig ceremonieel, in alle stilte overhandigd. In de waardeering van dit huldeblijk, zooals slechts aan enkele gevierde persoonlijkheden wordt aangeboden, verschil ik in meening met V. H. Een dergelijke betuiging van sympathie en vereering door een aantal mannen van naam en invloed heeft hooger waarde en beteekenis dan een decoratie, die van vorstelijken luim of ministerieele willekeur afhankelijk is. Aan pogingen van de zijde zijner vrienden en vereerders om hem ter wille te zijn, heeft het overigens niet ontbroken, maar alles is op den onwil der regeering afgestuit.